

til alle Beværtninger, men jeg kunde tænke mig, at man maatte den Vej; ellers bliver Sagen ganske umulig. Saa slaar den næringsdrivende altsaa op i dette Album, finder omsider Manden og lader være at skænke for ham, og saa kan det maaske en Gang imellem lykkes at forhindre, at han faar den attraaede Snaps. Men Manden har jo den Udvej at sende en anden hen for at købe Snapsen. Og saa det er imidlertid forbudt, det staar udtrykkeligt i Lovforslaget, at man heller ikke maa sælge til en anden, der køber til ham, der har sunget. Hvordan man skal kende denne anden, er endnu mere ubegribeligt, for alle saadanne Folk kan der da faktisk ikke holdes Album over. Jeg tror, at det er meget vanskeligt for de næringsdrivende og Beværterne at kende de Mennesker, Loven omhandler, men kende de dem ikke, gælder det Bøder op til 400 Kr.—Der staar i den tidligere Betænkning af Folketinget for forrige Aar en Bemærkning, der viser, at man noget har haft Øje oppe for, at det vil blive lidt vanskeligt med § 2. Man siger nemlig i Betænkningen, at selvfølgelig forudsættes det, at Politiet i det Omfang, som findes fornødent, sætter vedkommende næringsdrivende i Kundskab om det givne Paalæg. Men der gives ikke Oplysninger i Betænkningen om, „i hvilket Omfang“ man anser det for fornødent. Jeg har nu udkastet Tanken om et Album, jeg ved ikke, om der er andre, der kunne faa en bedre Ide, men noget maa der gøres, for at disse Mennesker ikke skulle være ganske prisgivne, naar de ikke kende dem, der have faaet Paalæg, og for at de paagældende kunne gaa omkring med et Mærke, som siger, at de have faaet et Paalæg paa 5 eller 2 Aar; og dette Mærke maa selvfølgelig hæftes paa dem saaledes, at de ikke selv kunne tage det af.

Medens jeg nu anser §§ 1 og 2 for at være ret umulige, er det mest indgribende dog de følgende Bestemmelser, som handle om Tvangsindlæggelse. Naar man nemlig har faaet Paalæget og ikke overholder det, kan det efterhaanden komme dertil, at man bliver puttet ind i en eller anden Anstalt. Saa bliver der sagt: Nu skal du være her, og nu skulle vi nok sørge for, at

du ikke drikker mere! Man har nu allerede visse Helbredelsesanstalter, saakaldte Redningshjem, her i Landet. Man har vist i Øjeblikket 6, der kunne optage 100 Patienter, og som faa Statsunderstøttelse, jeg tror, en halv Snes Tusind Kr. Hvor stor Virkning de have haft, ved jeg ikke, nogen Gavn tror jeg, de have gjort. Og skag man ind paa hele dette System, tror jeg nærmest, man skal gaa den Vej at skabe flere saadanne Redningshjem med Statsunderstøttelse. Man foreslaar i Lovforslaget, at Staten skal oprette et Redningshjem til 200 drikfældige Mandfolk og 50 Kvinder, men det bliver efter min Mening en ganske forfejlet Institution. Man har prøvet det i Udlandet, og det har vist sig, at de store Anstalter paa ingen Maade ere heldige. Tværtimod, den strenge Disciplin, som skal herske paa en saadan Anstalt, er det næsten umuligt at overholde, naar saa mange drikfældige ere til Stede. Derfor er man mere og mere gaaet over til de smaa Redningshjem, hvor Forstanderne kunne føre et virkeligt Opsyn. Men ingen skal faa mig til at tro, at det vil nytte stort at oprette et stort Redningshjem til 250 Personer. Skal man, som sagt, overhovedet ind paa det System, tror jeg, at man skulde oprette smaa Redningshjem. Det vil naturligvis blive dyrere, men Bekostningen ved store Redningshjem eller en Statsanstalt med Tvangsindlæggelse og det hele er allerede tilstrækkelig stor. Man begyndte, tror jeg, med en Udgift paa 1,300,000 Kr. Jeg tror, at den forrige Justitsminister gennem Forhandlinger med Sindssygeanstalter og bygningskyndige efterhaanden fik Beløbet ned til 900,000 Kr. Lad mig altsaa sige, at det kommer til at koste ca. 1 Million. Men saa er det oplyst, at paa Sindssygeanstalterne koster hver Patient 550 Kr. aarlig. Da man nu neppe kan regne, at det vil koste mindre paa denne Anstalt end paa Sindssygeanstalterne, bliver det, hvis man putter 250 drikfældige Mænd og Kvinder derind, 137,500 Kr. aarligt. Jeg tror ikke, at det kan siges, at vi have Raad til at ofre saa meget paa disse 250 Personer. Hvis det høje Ting vil tænke Sagen igennem, vil det sikkert give mig Ret i, at Ædrueligheden her i Landet neppe vilde stige saa